

Deel I

De kranten noemen het 'de storm van de eeuw'. Het is inmiddels zestig jaar geleden dat hij in de winter van '54 over Engeland raasde, maar ik herinner het me nog als de dag van gisteren. De omgeslagen boten. Houten luiken die door ruiten sloegen. De instorting van het paviljoen op de pier.

De wind bracht het Kanaal van Bristol die nacht zo hevig aan het kolken dat het leek alsof een bende piraten zich klaarmaakte om ons kleine dorp te plunderen. Het brakke water stroomde over de promenade, nam stukken van de straten van Clevedon met zich mee en trok die vervolgens diep de zee in.

Ik wist het die dag misschien nog niet, maar de winterstorm van '54 was de grootste storm in mijn leven. En dat zal hij ook blijven, als ik tenminste nog vijftien jaar te leven heb.

Pas veel later kwam ik erachter dat een vloedgolf tijdens die nacht in januari mijn ziel overspoeld en in duizend stukjes gebroken had en vrijwel niets heel liet. Alles waarvan ik dacht dat het sterk en zeker was, werd die nacht op gewelddadige wijze kapotgemaakt en hoewel ik het toen nog niet doorhad, werden die nacht delen van mijn ziel blootgesteld die nooit onbeschermd hadden moeten zijn en die langzaam, als door een brandend zuur, werden weggevreten.

Maar nu loop ik misschien iets te hard van stapel.

Die stormachtige nacht was de mooiste dag van mijn leven tot de dag dat mijn dochter geboren werd. Helaas werd het leven na Libby's geboorte steeds verwarrender.

De afgelopen jaren heb ik geprobeerd om alles zo goed mogelijk op een rijtje te krijgen. Trots staat volgens de Bijbel boven verwoesting en een hooghartige geest boven een val, maar als ik val, staat me geen zachte landing meer te wachten.

Die nacht in '54 zette mijn hele leven op zijn kop.

Kon ik de tijd maar terugdraaien en alles wat kapot is herstellen.

Kon dat maar...

Januari 1954, Clevedon, Engeland

De aangemeerde vissersboten werden door de golven in de haven opgetild, terwijl het licht van Clevedons houten pier flikkerde. De wind raasde over de onrustige wateren die Engeland van Wales scheidden en zwol langzaam aan tot een storm. Aan de donkere wolken te zien kon er elk moment een regenbui losbarsten, maar Maggie Emerson bleef rustig op haar bankje op de brede promenade zitten.

Ze trok haar knieën tegen haar borst en spreidde haar warme, wollen rok over haar kousen. In de zomer struinden er over deze promenade tientallen dagjesmensen, die vol bewondering naar de zeilboten en Welshe bergen aan de andere kant van het water keken. Ze beklommen de rotsen langs de kustlijn en betaalden twee cent voor een wandeling over de beroemde pier die zich uitstrekte over het water. Maar rond deze tijd van het jaar kwamen er maar weinig mensen naar Clevedon en op stormachtige avonden zoals deze bleven de meeste inwoners van het dorp liever veilig thuis.

Maggie wist dat ze zelf ook beter naar huis kon gaan, maar zelfs nu de klokkentoren vijf uur sloeg, stond ze niet op. Ze bleef over het zoute water van het Kanaal van Bristol en de Severn-rivier uitkijken.

Elke avond na haar werk in de bibliotheek zat ze op dit bankje en wachtte ze tot dat ene jacht aan de horizon verscheen. Maar de afgelopen twee maanden was het wachten tevergeefs geweest en zag ze dag aan dag alleen hoe de vissersboten op de golven op en neer dobberden. Tante Priscilla had haar al gewaarschuwd

dat de zeelieden die hier langskwamen maar op één ding uit waren en dat ze vervolgens voorgoed verdwenen. Maggie had op dat moment niet geweten wat haar tante bedoelde, maar nu wist ze precies waar Elliot op uit was geweest toen hij hun dorp was binnengevaren.

Toen tante Priscilla afgelopen zomer over Elliot hoorde, had ze gedreigd Maggies koffer in te pakken en haar meteen op de trein naar Londen te zetten. Maar Maggie had haar beloofd dat ze hem nooit meer zou zien en die belofte had ze gehouden... tot Elliot in oktober opnieuw was langsgesproken.

Er sloeg weer een golf tegen de promenade en de lampen op de pier flikkerden nog één keer voordat het donker werd.

Elliot had beloofd dat hij voor Kerst terug zou zijn en dat hij de winter samen met haar in Clevedon zou doorbrengen. Hij had gezegd dat ze zouden trouwen en dat ze in de lente samen weg zouden zeilen.

Maar inmiddels was het twee maanden geleden dat ze hem voor het laatst gezien had en nu...

Haar handen gleden over haar buik en haar tranen vermengden zich met de ijsskoude druppels die uit de lucht begonnen te vallen.

Tante Priscilla en oom Timothy – die haar echte oom en tante helemaal niet waren – zouden zich vroeger hebben afgevraagd waarom ze nog niet thuisgekomen was, zeker met zo'n storm op komst. Maar nu hun drie biologische kinderen ouder werden, vroegen ze niet meer waar ze na haar werk heen ging. De Frasers zorgden al sinds ze vijf was voor haar, maar de laatste tijd maakten ze haar steeds vaker duidelijk dat het tijd werd dat ze trouwde of terug naar Londen ging. Ze had voor een huwelijk gekozen... of tenminste, ze dacht dat ze dat gedaan had.

Met haar armen om zichzelf heen geslagen wiegde ze heen en weer op het bankje.

Wat moest ze nu doen?

Als de waarheid over wat ze gedaan had boven water kwam,

zou dat de vlekkeloze reputatie van haar oom en tante in één klap vernietigen en zou hun hele leven verwoest zijn. Iedereen in het dorp bewonderde tante Priscilla om haar liefdadigheidswerk en oom Timothy om zijn vooruitstrevende werk als ontwikkelaar van penicilline. Als tante Priscilla erachter kwam dat ze zwanger was, zou ze Maggie dwingen het schandaal – *hun* schandaal – voor het hele dorp te verbergen, en dat kon Maggie haar eigenlijk ook niet kwalijk nemen. Hoewel ze de afgelopen jaren hard voor de Frasers had moeten werken, wist ze dat het echtpaar ook veel voor haar had opgeofferd.

De mensen van Clevedon behandelden haar niet anders dan de biologische kinderen van de Frasers, maar ze was haar broertje en haar ouders altijd blijven missen. Hoewel ze wist dat haar vader en moeder nooit meer terug zouden komen, droomde ze al jaren van een hereniging met haar jongere broer Edmund. Hij was in 1940 samen met haar geëvacueerd, maar na de oorlog hadden de Frasers Edmund naar een weeshuis gestuurd. Maggie had hun gesmeekt om haar broertje ook mee te nemen en beloofde dat zij voor hem zou zorgen, maar ze wilden alleen een meisje. Tegen de tijd dat ze oud genoeg was om hem in Swindon te bezoeken, was Edmund overleden.

Het weeshuis had er lang niet slecht uitgezien en voldeed zeker niet aan het beeld dat de mensen van oude werkhuizen schetsten. De kamers van de kinderen waren echter wel erg kaal. Kil. Het huis had waarschijnlijk een geestdodende werking op haar broertje gehad voordat hij uiteindelijk aan een longontsteking overleden was.

De wind blies de tranen van haar wangen en ze legde haar hand weer op haar buik. Wat er ook gebeurde, ze zou dit kindje nooit wegsturen.

Opnieuw sloeg er een golf tegen de pier en het water spatte zo hoog op dat haar jas en rok in een klap doorweekt waren.

Net als Edmund werden veel weeskinderen niet geadopteerd

en zelfs als haar kindje wel nieuwe ouders vond, wist ze niet of haar baby in een liefdevol gezin zou opgroeien. Ze wilde haar kind niet opgeven, maar zag simpelweg geen andere mogelijkheid. Niemand zou een ongehuwde moeder een baan geven en zelfs met steun van de overheid zou ze zichzelf en haar kind niet kunnen onderhouden. En als ze in Bristol werk als dienstmeisje of schoonmaakster vond, had ze niemand die voor haar kindje kon zorgen.

Ze rilde in haar drijfnapte kleding. Als ze nog langer in de kou bleef zitten, zou ze net als haar broertje een longontsteking oplopen. Ze zou...

Opeens viel haar iets in.

Misschien was een ziekte niet eens zo'n slecht idee. Misschien zouden al haar gebeden door een ziekte juist wel worden verhoord.

Ze had God in de kapel om vergeving gesmeekt en was met pijnlijke knieën bij het altaar neergeknield. Zij en de baby zouden samen aan de wereld kunnen ontsnappen. In Zijn goedheid en Zijn genade zou God hen ongetwijfeld verwelkomen. Op een veilige, warme plek waar haar kindje alles kreeg wat het nodig had.

Ze schrok op van een harde klap en draaide zich om. De storm rukte een luik van een van de winkels af. Ze klemde haar vingers om de rand van het bankje en probeerde op te staan. Als ze een longontsteking kreeg, zou haar tante de dokter bellen en die zou erachter komen dat...

Ze kon zich onmogelijk door een dokter laten onderzoeken.

Als een klein lichtje in de duisternis schoot de volgende gedachte door haar hoofd.

Misschien hoefde ze zich helemaal niet aan een ziekte over te geven en zou ze niet door dokters onderzocht hoeven worden. Ze was doodsbang voor het water, maar misschien moest ze de storm omarmen en zich laten meesleuren. De wind zou al haar angsten wegblazen. Binnen een paar seconden zou alles weer goed zijn. Haar hart zou kalm zijn...

Terwijl de mist in haar hoofd optrok, leek haar hart te verdoven en haar angst steeds sneller weg te vloeien. Ze greep de reling tussen de promenade en de haven vast en klemde haar vingers eromheen. Ze stapte op de onderste spijl van het hek en zag voor zich hoe de golven haar lichaam naar de bodem van het kanaal zouden sleuren en al haar angsten weggespoeld werden.

Als ze niet thuiskwam, zou het hele dorp medelijden met haar oom en tante hebben. Ze zouden rouwen om hun verlies en er zou geen schandaal of wroeging zijn, maar alleen verdriet en misschien wat nieuwsgierigheid naar haar verdwijning. Niemand zou ooit weten dat er een baby was geweest.

Ze leunde tegen de wind. Haar haren sloegen tegen haar wangen en ze voelde zand langs haar gezicht schuren. In haar hoofd schreeuwde een stemmetje dat ze hier weg moest, dat ze moest schuilen voor de storm, maar ze dwong zichzelf te blijven staan. Dit was het beste voor de baby. Voor haar oom en tante.

Voor haar.

De zee was de enige oplossing.

Er sloeg een nieuwe golf tegen de pier. Het water spatte omhoog en omringde haar lichaam. De reling glipte uit haar vingers. Haar lichaam werd langzaam over de muur naar de baai getrokken.

'Maggie!' schreeuwde een man.

Toen ze haar naam hoorde, schrok ze op en probeerde ze de natte reling wanhopig vast te grijpen.

Maar het was al te laat om haar val te stoppen.

Januari 1954, Clevedon, Engeland

Het zoute water zou op Maggies wangen moeten branden, terwijl ze door de stroming werd meegetrokken naar de bodem van het kanaal. In plaats daarvan voelde ze twee sterke armen om haar middel en werd ze bij de reling en de woeste zee weggetrokken.

Ze draaide zich om en keek in de verwarde, blauwe ogen van Walter Doyle, die haar intens aanstaarde. Hij liet haar middel los, maar klemde zijn hand om een van de mouwen van haar blouse om te voorkomen dat ze weggeblazen zou worden.

Ze was woedend, maar tegelijkertijd intens dankbaar.

‘Wat doe je hier?’ vroeg hij op dwingende toon. Hij moest hard praten om boven de wind uit te komen.

Hoe kon ze hem vertellen dat ze in de zee wilde ontsnappen?

Maar hij wachtte niet op haar antwoord. In plaats daarvan keek hij nog eens naar het kolkende water en leidde haar weg van de pier, langs de winkels, naar het overdekte deel van de pier op St. Andrews. Toen ze zich onder het afdak bevonden, begon ze te beven, waarop hij zijn jas over haar schouders legde. Nu Walter naast haar stond, gleed de belofte van vrijheid langzaam uit haar gedachten weg.

‘Je moet voorzichtiger zijn, Maggie,’ berispte hij haar, alsof zij een klein meisje was en hij tientallen jaren ouder, in plaats van de negentien en zesentwintig jaar die ze waren.

‘Ik was gewoon...’ Ze aarzelde even. ‘Ik wilde de wind voelen.’

‘De golven hadden je levend kunnen verslinden.’

Ze voelde de frustratie weer in zich oplaaien. Ze wilde juist door de golven worden verslonden.

Hij pakte haar hand en vouwde zijn vingers om die van haar. 'Ik breng je wel naar huis.'

Ze rukte haar hand los. 'Dat lukt me prima alleen.'

'Ik zou het mezelf nooit vergeven als je iets overkomt.'

Te laat! wilde ze tegen hem schreeuwen. Er was haar al iets overkomen en hij had de perfecte oplossing totaal verknald.

'De storm wordt alleen maar heviger,' zei hij op smekende toon.

'Het hevigste deel is al voorbij.'

'Maggie...' Hij aarzelde even en ze zag de ernstige plooitjes die als kleine golfjes onder zijn brillenglazen rimpelden. Met zijn lichtblonde haar en geschoren wangen was hij best knap, maar ze had hem altijd saai gevonden. Totaal anders dan de moedige zee-lieden die vanuit Frankrijk en Italië naar Engeland voeren. Totaal anders dan Elliot.

'Wat is er?' vroeg ze.

Zijn stem klonk nu zo zacht dat hij amper boven de wind uitkwam. 'Trouwde je maar met me.'

Zijn woorden brachten haar in een klap terug naar de realiteit en naar alle problemen waaraan ze wilde ontsnappen. Ze keek hem aan en wachtte tot hij om zijn grap begon te lachen, maar hij meende het echt. Dat zou haar eigenlijk niks moeten verbazen. Hij had haar afgelopen zomer, toen ze aan zee met vrienden zaten te picknicken, ook al ten huwelijk gevraagd, maar ze had hem afgewezen. Toen wilde ze nog uit liefde trouwen.

Hij kneep in haar hand. 'Maggie?'

Ze keek hoe de regen tegen het asfalt sloeg. Zijn woorden klonken nog na in haar hoofd. Misschien was er toch een andere oplossing.

Ze haalde diep adem en rilde opnieuw, waarna ze Walters jas steviger om zich heen trok. 'De meeste mannen gaan op hun knieën als ze die vraag stellen.'

Hij fronste weer. 'Wat?'

In een poging haar op hol geslagen hart te kalmeren, tilde ze haar kin een stukje op. 'Het zou niet fatsoenlijk zijn als een meisje een aanzoek accepteert, terwijl de man rechtop voor haar staat.'

Hij ging snel op een knie zitten en pakte haar handen vast. 'Maggie Emerson, wil je mij het enorme genoegen doen om mijn vrouw te worden?'

Ze knikte. 'Het liefst zo snel mogelijk.'

Er hing een sluier voor Maggies gezicht en ze hoopte dat het kant haar zenuwen voor de man die voor haar stond, verborg. Walter zag er in zijn grijze, flanellen pak en bruine stropdas erg knap uit en van zijn gezicht was geen enkele twijfel of angst af te lezen. Hij straalde pure bewondering en vreugde uit. Als ze haar geheim wist te bewaren, zou ze hem nooit iets over Elliot hoeven vertellen.

Ze was altijd al goed geweest in het bedenken van verhalen, maar haar acteertalent was van minder kwaliteit. Tante Priscilla hoefde maar een blik op haar gezicht te werpen om haar gedachten te kunnen lezen, maar oom Timothy had het zo druk met zijn werk dat hij nooit aan haar woorden twijfelde.

Ze hoopte dat haar man meer op haar oom zou lijken.

Walter keek haar liefdevol aan, terwijl de dominee hun geloften voorlas. Ze moest hem overspoelen met liefde zoals de dagjesmensen in de zomer werden overspoeld door zonlicht, maar als hij achter haar geheim zou komen, zou zijn liefde voor altijd verdwijnen.

Het leek wel alsof alle inwoners van Clevedon naar de kerk waren gekomen om het pleegnichtje van de Frasers met de redacteur van de lokale krant te zien trouwen. Ze voelde de ogen van heel de gemeente in haar rug branden, maar kon het niet opbrengen om naar oom Timothy, tante Priscilla of hun drie kinderen te kijken.

Ze kon de opwinding in hun ogen niet uitstaan. Ze waren blij dat ze eindelijk af waren van de evacuee die vijftien jaar geleden hun leven was binnengedrongen. Walters opwinding was van een totaal andere orde.

Ze liet haar vingers over het koele satijn langs haar buik glijden en toen Walter haar toelachte, werd ze opnieuw overvallen door schuldgevoel. Op het moment dat ze zijn aanzoek aannam, had hij haar meteen vol enthousiasme geholpen met het plannen van de bruiloft, alsof hij bang was dat ze anders van gedachten zou veranderen.

Maar nu ze hier samen voor het altaar stonden en het plannen van de bruiloft voorbij was, hoopte ze met heel haar hart dat ze de juiste keuze had gemaakt. De Duitsers hadden haar familie misschien van haar afgenomen, maar ze zou haar uiterste best doen om een nieuwe familie te beginnen met de man die voor haar stond.

Walter pakte haar hand en ze draaide zich naar de dominee, een man van middelbare leeftijd met grijzend haar in een wit gewaad dat tot op de tegels van de kerk reikte.

‘De geloften die jullie nu af zullen leggen, doen jullie in de aanwezigheid van God, Die ons allen beoordeelt en de geheimen van onze harten kent,’ zei hij plechtig om zijn woorden het nodige gewicht te geven. ‘Walter en Margaret, als een van jullie een reden heeft om niet met de ander te trouwen, kunnen jullie dat nu aangeven.’

De dominee wierp eerst een blik op Walter en keek vervolgens haar, door de sluier heen, diep in de ogen. Ze wilde dat ze onzichtbaar was of simpelweg kon verdwijnen, maar ze dwong zichzelf om rustig te blijven.

Ze deed haar mond open, maar kreeg geen woord over haar lippen en voelde zich gevangen en bloednerveus. De baby was niet van Walter, maar ze had al eerder een slechte keus gemaakt door zich met Elliot in te laten. Ze wilde er niet nog een maken door nu haar mond voorbij te praten.

De dominee ging verder en Walter beloofde haar en God om haar te eren en te beschermen en om haar zolang hij leefde trouw te blijven.

Toen wendde de dominee zich tot haar.

‘Margaret, geef je jezelf aan Walter om zijn vrouw te zijn, om van hem te houden, hem te troosten, hem te eren en te beschermen; en om hem boven alles trouw te blijven, zolang jullie beiden leven?’

Maggie keek even naar mevrouw Doyle – Walters moeder – op de eerste rij. Ze droeg een elegante, pastelgeel-witte jurk en straalde zo dat je bijna zou denken dat zij de bruid was. Walters vader was tijdens de oorlog overleden en dus had mevrouw Doyle in haar eentje een busreis van ruim driehonderd kilometer gemaakt om haar zoon te zien trouwen.

Walter kneep zachtjes in Maggies handen en bracht haar zo terug naar de realiteit, waar de hele gemeente op haar antwoord wachtte. Op dat moment besloot ze dat ze alles zou doen om deze man en hun huwelijk te eren. ‘Ja.’

Waarschijnlijk kon niemand anders Walters opgeluchte zucht horen, maar zij hoorde hem wel en ze voelde hoe haar hart een slag oversloeg. Toen spraken ze hun geloften uit.

Achter zijn schouder, aan de andere kant van het heldere glas dat omgeven was door talloze gekleurde stukken glas-in-lood, riep de zee haar. Maggie gaf het water geen antwoord, maar beloofde in stilte om sterk te zijn voor haar baby, terwijl ze Walter beloofde van hem te houden en hem te koesteren, in voor- en tegenspoed.

Toen ze hun beloften uitgesproken hadden, verklaarde de dominee hen man en vrouw. Walter pakte haar hand en leidde haar over het gangpad langs de lachende gezichten en kritische blikken die op haar witte jurk geworpen werden.

Ze kende al deze mensen, maar was slechts met een handjevol van hen bevriend. Haar jeugd vrienden waren andere evacuees geweest die terug waren gereisd naar hun familie toen de bombar-

dementen in Londen voorbij waren en haar schoolvrienden waren getrouwd of hadden Clevedon verlaten om te gaan studeren. Zelf wilde ze ook graag naar de universiteit, maar haar oom en tante vonden dat ze al genoeg gedaan hadden om de maatschappij en God tevreden te stellen, en zelf had ze niet genoeg geld om een opleiding te betalen.

Zij en Walter zouden niet alleen voor eten en onderdak voor hun kind zorgen, maar zouden een liefde- en vreugdevolle omgeving creëren. Hun kind – en hun eventuele toekomstige kinderen – zouden naar school gaan, zodat ze later konden doen wat ze wilden.

Die gedachte bracht een lach op haar gezicht.

Toen ze de kerk uit stapten en de zon hun gezichten verwarmde, knipperde ze met haar ogen. Walter opende de deur van de Rolls Royce, die hij van haar oom geleend had, en hun chauffeur – een vriend van Walter – deed alsof hij hen niet opmerkte.

‘De mooiste dag van mijn leven,’ fluisterde Walter, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg.

‘Die van mij ook.’ Een leugentje om bestwil dat hen geen van beiden zou kwetsen.

Toen trok hij haar tegen zich aan en kuste haar. Hun eerste kus.

Ze voelde geen vuurwerk in haar hart zoals toen Elliot haar gekust had. Geen gevaar.

Ze hield zichzelf voor dat ze het gevaar niet zou missen. Ze was nu veilig en dat zou ze koesteren.

De auto baande zich een weg over de smalle straatjes van het dorp, toen Walter haar hand weer vastpakte.

God was de Enige Die van haar geheim af wist en ze hoopte dat Hij het goed zou bewaren.